

Oude Vriescbe Wet. Hij overleed op den 7den Maart laatstleden te Aurich, in den gezegenden ouderdom van bijna 80 jaren.

Ook een der buitenlandsche Geasfociëerden ontviel aan de Derde Klasse in den loop dezès jaars, in den geleerden BARBIÉ DU BOCAGE, den 28sten December laatstleden te Parijs overleden. Voortreffelijk en eenig kweekeling van den, in de oude aardrijkskunde zoo ervaren D'ANVILLE, koos hij de oude geschiedenis en aardrijkskunde tot onderwerp zijner letterkundige bezigheden. Door BARTHELEMY aangezocht tot het vervaardigen der kaarten en platte gronden, tot verstand der door hem uitgegeven reis van den jongen Anacharsis in Griekenland, kweet hij zich van die taak op eenè wijze, welke hem den eenparigen lof van alle deskundigen heeft verworven. In 1806 werd hij, in plaats van den beroemden ANQUETIL, tot Lid van de *Académie des Inscriptions et des Belles Lettres* benoemd, en sedert 1809, bekleedde hij mede het Hoogleeraarsambt in de letteren te Parijs. Slechts vier jaren vóór zijn overlijden, rigtte hij te Parijs op de *Société de Géographie*, en hij deelde, pas ruim een jaar geleden, aan dit Instituut het bericht mede, van het bestaan en van de werkzaamheden dier Maatschappij, met bijvøging van de eerste verzameling der door haar gedane vragen. (*). Geene andere bewijzen echter van zijne belangstelling in deze onze inrigting zijn ter mijner kennis gekomen.

BALTHAZAR PAULUS OMMEGANCK bezat onbetwistbare verdiensten in het landschapchilderen, vooral in die Landschappen, welke met vee zijn gestoffeerd. Onderscheidene kunstverzamelingen bezitten de fraaifte voortbrengfelen van zijn penfeel. Dit gelooven wij met regt van hem te kunnen zeggen, zonder ons over de vergelijking uit te laten;

(*) Proces-Verbaal der 18de Algemeene Vergadering bl. 14.

ten, welke fommigen hebben gemaakt tusfchen zijn kunsttalent en dat van oudere Nederlandfche Schilders in hetzelfde vak, vooral met dat van den beroemden NICOLAAS VAN BERCHEM. Door zoodanige vergelijkingen wordt ware kunstkennis slechts zeer zelden bevorderd. Ieder Kunstenaar heeft zijn eigen karakter. Hij behoort op zich zelve te staan en niet alleen in vergelijking met anderen op prijs te worden gesteld. OMMEGANCK overleed in zijne geboortestad Antwerpen op den 18den Januarij laatstleden. Hij was Lid der Vierde Klasse van het Koninklijk-Nederlandfche Instituut.

Deze zelfde Klasse verloor nog in den loop van dit jaar uit haar midden den Heer CHRISTIAAN FREDERIK RUPPE, Lector in de Toonkunst, en Kapelmeester aan de Leijdsche Hoogeschool. Talrijke blijken van kunde en smaak leverde hij door de uitgave van onderscheidene muziekwerken, zoo voor den zang als voor orgel en piano. Van zijne theoretische kennis treft men de overtuigendste blijken bijzonder aan, in zijne theorie der Hedendaagsche Muzijk, te Leijden in 1810 en 1811 uitgegeven. Meermalen diende hij ook de Klasse, wier Lid hij was, van confideratien en advies, op hem medegedeelde stukken.

Onder hare Geasfociëerden verloor de Vierde Klasse eenen man, wiens roem algemeen verbreid en wiens invloed op de beoefening der Kunst grooter is geweest, dan die van menig ander, die voor hem in wezenlijke verdienste echter niet behoeft achter te staan. Ik bedoel den bekenden Historiefchilder DAVID. De tijden der omwenteling, in welke DAVID zijn kunsttalent ontwikkelde, hadden veel invloed op zijne vorming. De republikeinsche gevoelens, die toen in Frankrijk heerschten, bezielde mede den Schilder van den eed der Horatiers, van rutus die zijne zonen veroordeelt, en van de Sabijnsche vrouwen. De wanmaak en de valsche kunstnarigen van Schilders, die onder het Oude Koninklijk bestuur nog vereerd waren geweest, maakten plaats voor meer reinen kunstzin en voor meerdere gestrengheid in teekening en coloriet.

Na al hetgeen reeds in openbare gefchriften wegens den Heer **BALTHAZAR PAULUS OMMEGANCK** gezegd is, verwacht gij zeker niet, Mijne Heeren! dat ik U thans eene uitvoerige levensfchets van hem zal op hangen. Zijne verdienften zijn daarenboven algemeen hoog geacht, en zij, die met zijne beste werken bekend zijn, aarzelen niet, hem onder de eerfte Nederlandfche Landschapfchilders eene plaats aan te wijzen. Zij doen dit met volle vrijmoedigheid, zonder te deelen in de overdrevene loffpraak van sommige dagbladfchrijvers, die hem bijna boven onze uitmuntende Meesters der XVII. Eeuw hebben willen verheffen: eene loffpraak, die den zedigen man zelve tot eene walg zou geweest zijn.

OMMEGANCK had aangename natuurtooneelen, vooral bij ochtend of avondfchouder, tot zijne geliefkoosde studie gekozen, en ftoffeerde meestal die tooneelen met fchape en ander klein vee. Zijne tafereelen zijn bevallig, en ademen een zacht gevoel, als het ware de weerklank van een kalm gemoed. Zijn koloriet is bevallig; zijne behandeling fiks en meesterachtig; van daar, dat zijne ftukken reeds bij zijn leven gezocht werden, en zoo hier als buiten 's Lands tot fieraad van verzamelingen verftrekken.

Op de Tentoonftelling van 1799 te Parijs, vond zijn werk bijzondere onderscheiding en verwierf den grooten prijs van het Landschap; het was het deksfel van een klavier, door een zijner vrienden, buiten zijn weten, ingezonden. Later in 1808 maakte een zijner ftukken zoo veel opgang, dat de Franfche Keizer hem eene gouden Medaille met dezelfs afbeeldfel vereerde. Sedert heeft hij jaarlijks voor de Keizerin Jofephine een ftuk moeten fchilderen. Veel heeft de vaderlandfche kunst aan **OMMEGANCK** te danken, door het aandeel, hetgeen hij had aan de terugvordering der kunstwerken uit Frankrijk in den jare 1815. Hij was daarbij onvermoeid werkzaam, en verdiende daardor met regt de onderscheiding Zijner Majesteit, die hem met het Kruis der Orde van den Ne-

derlandschen Leeuw begiftigd, doch het berokkende hem den haat van sommige Fransche Kunstenaars, die eenigen tijd later een stuk door hem op de Tentoonstelling ingezonden, opzettelijk beschadigden. Aan zijne erkende bekwaamheden was hij in zijne geboortestad de benoeming tot Lid van den Raad der Akademie en Vicepresident der Maatschappij tot aanmoediging der Schoone Kunsten verschuldigd, terwijl het Fransche Instituut hem tot Korrespondent bij de Klasse der Schoone Kunsten benoemde, en de Akademien van *Geno*, *Wenen*, *Brusfel* en *Amsterdam* het zich tot eer rekenden, hem onder hare Leden te tellen.

Bij de uitbreiding des Instituuts in 1816 werd OMMEGANCK door Zijne Majesteit tot Lid der Vierde Klasse benoemd, en mogt zij in die betrekking van hem twee memorien ontvangen, die beide van 's Mans oordeel en kennis getuigen; de eene over het schilderen op witte of donkere gronden, de andere over het ideale schoon, waarvan bij vorige gelegenheden door mij gewag gemaakt is.

OMMEGANCK was te Antwerpen in 1755 geboren en overleed aldaar den 18den Januarij dezes jaars, tot droefheid van zijne kinderen, naastbestaanden en vrienden, die hem hoogschatteden en lief hadden om zijn beminnelijk karakter, hetwelk zich bovendien door uitgebreide liefdadigheid kenmerkte.

Slechts weinige weken geleden, overleed de Heer JACOB ERNST MARCUS. Op St. Eustatius in 1774 geboren, kwam hij in jeugdigen ouderdom herwaarts en verloor spoedig zijnen vader, doch genoot bij zijnen voogd, den Heer BALTHAZAR ORT, eene beschaafde opvoeding, terwijl deze hem in de Teekenkunst, waartoe hij geneigdheid en aanleg gevoelde, deed onderwijzen, en hem naderhand bij R. VINKELES, tot Plaatfnijder deed opleiden. Ongelukkig heeft MARCUS een tijd beleefd, waarin de Graveerkunst, in ons Land ten minste, geene genoegzame ondersteuning ondervond om iets groots te ondernemen, maar de werkzaamheid zich alléén tot kleine gravures voor boek-